

Trong 60 phút cuối đời mình bạn sẽ làm gì?

Câu hỏi với tình huống giả định là một thiên thạch sắp đâm vào trái đất và bạn chỉ còn 60 phút nữa sống trên cõi đời, bạn sẽ làm gì trong 60 phút ngắn ngủi ấy...

Đó là câu hỏi của một hãng Thông tấn ở phương Tây đưa ra trong một cuộc thăm dò ý kiến với đông đảo người dân ở nước Anh.

Kết quả thăm dò cho thấy 54% người Anh cho biết họ sẽ ở bên cạnh hoặc nói chuyện điện thoại với người thân yêu; 13% người ngồi chấp nhận hậu quả sắp đến với một ly rượu Champagne; 9% chọn dùng thời gian ấy cho chuyện “sex”; 3% ngồi cầu nguyện; 2% cho biết họ sẽ ăn món ăn ngậy mỡ mà bình thường họ phải kiêng; 2% tuyên bố họ sẽ gây ra những hành động cướp phá và số còn lại thì đưa ra những ý kiến khác...

Đã có bao giờ chúng ta tự đặt ra cho mình câu hỏi này?

Thật vậy trong một thế giới mong manh đầy bất ổn, mọi khả năng thảm họa từ thiên nhiên hay từ con người đều có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Chúng ta không thể biết chắc điều gì xảy ra vào ngày mai và thậm chí cũng không thể biết chắc điều gì sẽ xảy ra với chúng ta trong một giờ sắp tới...

Ấn tượng với cuộc thăm dò, tôi thường đặt câu hỏi này với các bạn trẻ đồng nghiệp của mình và có lần tôi mang câu hỏi này vào một diễn đàn của bạn trẻ trên mạng xã hội hỏi các bạn ấy. Và rồi tôi nhận được nhiều câu trả lời thật thú vị... Đa số các bạn trẻ đều cho biết, họ sẽ dành khoảng thời gian quý báu cuối cùng này cho những người thân yêu nhất hoặc làm những việc mà trong đời sống bình thường dù có nhiều cơ hội nhưng vì nhiều lý do chưa kịp làm...

Tôi thật băn khoăn vì tại sao đa số người và cả tôi, khi được hỏi lại có suy nghĩ giống nhau là đợi đến lúc cuối cùng mới dành khoảng thời gian quý báu ấy cho những người thân yêu?. Phải chăng còn gì quý giá hơn là khoảng thời gian thiêng liêng và sau cùng nhất của mình. Cái đó mới đủ xứng đáng để thể hiện tấm lòng của mình với người thân yêu. Dù lý giải như thế nào đi nữa thì cũng dễ dàng nhận thấy là mối quan hệ tình cảm của con người là cái quan trọng nhất vượt lên trên cả tiền bạc, vật chất và danh vọng trong đời thường... Và có lẽ do mọi người bị cuốn hút và chạy theo những nhu cầu trước mắt hằng ngày, mà quên mất điều quan trọng nhất đối với mình, rất có thể đến một lúc nào đó bất ngờ chúng ta vĩnh viễn không còn cơ hội để thực hiện...

Rồi trên chuyến tàu về quê cuối năm, trong âm thanh xịch xịch đều đặn của những chiếc bánh sắt lăn tròn trên đường sắt. Ngồi đối diện với tôi là một nhà sư cao tuổi. Tranh thủ trên tuyến đường còn dài, tôi gợi chuyện và lại hỏi nhà sư sẽ làm gì trong 60 phút cuối cùng ấy...Nhà sư trầm ngâm một lúc, rồi từ tốn nói rằng:

“Mỗi chúng ta đều có nghiệp lực rất sai khác nhau, nếu đợi đến lúc ấy e là quá trễ...Tại sao phải chờ đến giây phút cuối mới giật mình, hoảng hốt nghĩ xem mình nên làm điều gì...Cỗ Ta bà thật mong manh nhưng đầy vẻ đẹp và hấp dẫn, không nhận ra điều quan trọng của cuộc sống chỉ là do ta không biết tận hưởng sự có mặt của mình mà thôi...Nếu ta biết tận hưởng những gì đang diễn ra trong ta, quanh ta, chúng ta sẽ không đánh mất điều gì cả... Mọi cái đã có sẵn ngay bây giờ và ở đây, cái quan trọng của cuộc sống chẳng gì khác hơn đó chính là cái đang là... Khi thường xuyên thực hành được sự có mặt và tận hưởng cuộc sống bây giờ và ở đây, chúng ta sẽ không cần tìm kiếm thêm một điều gì nữa và chẳng có giây phút nào là cuối cùng cả...”

Và cũng ngay lúc đó tôi nhìn qua cửa sổ toa tàu. Ánh sáng thanh khiết của một ngày mới rực rỡ đang chiếu xuống cánh đồng bát ngát hiền hòa...Những bông lúa trĩu hạt hồn nhiên đắm mình trong nắng sớm. Đoàn tàu vẫn âm âm lao đi, tạo ra những cơn gió chuyển động hai bên làm đung đưa nhành lúa mới. Hạt lúa phản chiếu tia nắng tạo nên những ánh sáng vàng đẹp đẽ lạ thường, vẻ đẹp ấy hình như tôi chưa từng cảm nhận được bao giờ...

Hoàng Dũng Hùng